

JUST DON'T MENTION IT

Lees ook van Estelle Maskame:

#DIMILY

Did I Mention I Love You?

Did I Mention I Need You?

Did I Mention I Miss You?

In het diepe

Estelle Maskame

Just Don't Mention It

Vertaald door Jasper Mutsaers

moon
young adult

Oorspronkelijke titel: *Just Don't Mention It*
Oorspronkelijk uitgegeven door: Black & White Publishing, 2018
Estelle Maskame, 2018
Vertaling uit het Engels: Jasper Mutsaers, 2018
Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2018
Omslagfoto: Shutterstock/iStockphoto
Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Baqup
Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 4657 3
ISBN 978 90 488 4658 0 (e-book)
NUR 285

www.uitgeverijmoon.nl
www.overamstel.com

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn fantastische lezers, want dit verhaal is voor jullie.

VIJF JAAR EERDER

Mijn pols is stijf als ik een hand door mijn haar haal, vochtig en in de war na een uur in bad gelegen te hebben, regelmatig kopje-onder gaand om te tellen hoeveel seconden ik onder water kan blijven. Mijn record is drieënnegentig, maar ik wou dat het langer was.

Ik ga op de rand van het bad zitten en pak het doosje pijnstillers bij de wastafel.

Er zitten nog maar een paar pillen in, dus ik hoop dat mijn moeder binnenkort een nieuwe voorraad koopt. Ik druk twee pillen uit de strip en vouw mijn vuist eromheen terwijl ik vooroverbuig om een glas water te pakken. Ik neem de eerste in, en de tweede, en giet de rest van het water in de wasbak.

Mijn blik valt op mijn schouder. De huid op mijn schouderblad is geschaafd, maar het bloedt niet meer. Onder de verse snee zit een flinke gekneusde plek, paars en blauw. Ik duw er met mijn vinger op, en dat doet pijn, niet heel erg, diep onder mijn huid. Normaal gesproken zou ik ijs gaan halen in de keuken, maar dan moet ik langs de woonkamer, en het laatste wat ik nu wil is de aandacht op mezelf vestigen. Het is elf uur geweest. Ik zou in bed moeten liggen. Ik moet morgen naar school.

Ik sta op en leg de pijnstillers terug in het kastje boven de wasbak, achter op het op een na hoogste plankje, hoger kom ik niet. Ik weet nu al dat ik ze morgen weer nodig heb. Als ik het kastje

weer dichtdoe, zie ik mezelf in de spiegel, en zie ik het sneetje in mijn onderlip. Ik buig naar voren, en pak mijn lip tussen duim en wijsvinger om het van dichtbij in de spiegel te bekijken. Ik kan me niet herinneren hoe ik eraan kom, maar het is niet nieuw, dus zit het er al langer dan vanavond.

Ik doe hoofdschuddend een stap naar achter. Het doet er niet toe wanneer dat gebeurd is, want zodra het genezen is, komt er wel weer iets anders voor in de plaats. Net zoals er altijd meer bloed vloeit, en ik altijd kneuzingen zal hebben.

Mijn weerspiegeling is er nog, mijn ogen liggen doods en diep in hun kassen, laaghangende schouders, mijn lippen permanent fronsend. Ik duw een hand tegen mijn voorhoofd en veeg mijn haar naar achteren, waardoor er een diepe snee zichtbaar wordt, die parallel loopt aan mijn haargrens. Het genezen duurt eeuwig, en ik begin me af te vragen of het geen litteken wordt. Ik doe mijn vochtige haar er weer overheen, en draai me weg van de spiegel.

Ik pak mijn shirt en trek het aan. Ik heb een rijtje wegtrekkende bruine beurse plekken op mijn onderrug die ik moet bedekken, dus shirtloos door het leven gaan is geen optie meer. Ik heb altijd wel iets nieuws te bedekken. Ik trek een korte broek aan, gooi mijn handdoek in de leeggelopen badkuip en kijk een laatste keer in de spiegel voor ik de badkamer uit loop. Er is niks te zien, dus dat is goed.

Voorzichtig doe ik de deur een klein stukje open en stap zo zachtjes mogelijk de gang in. Er brandt geen licht; het is donker. Ik hoor het geluid van de tv uit de woonkamer komen en mijn ouders, die allebei lachen om waar ze ook naar zitten te kijken. Ik loop zo stilletjes mogelijk door de gang naar de trap, maar het valt me op dat de deur van de woonkamer op een kiertje staat, en in plaats van naar boven te verdwijnen, wat ik zou moeten doen, sluip ik erheen en kijk om het hoekje.

Mijn vader en moeder zitten op de bank, in elkaar verstrengeld. Mijn vader drukt haar stevig tegen zich aan, zijn armen stevig om haar heen geslagen, zijn kin op haar hoofd. Hoewel ze lacht, maakt

ze nog steeds een vermoeide indruk. Ze kwam pas thuis van kantoor toen ik een uur geleden de badkamerdeur op slot draaide om in bad te gaan.

Ik draai me om en loop zo snel ik kan naar boven, met twee treden tegelijk. Op de vloerbedekking zijn mijn voetstappen bijna niet te horen. De deur van mijn kamer staat wagenwijd open, het licht brandt nog, maar ik blijf even staan om een blik te werpen in de kamer rechts van de mijne, die van mijn broers.

Ik tuur in de saaie kamer en wacht tot mijn ogen zich hebben aangepast aan het licht. In het linkerbed ligt mijn jongste broer, Chase, te slapen. Hij ligt op zijn buik, zijn hoofd in zijn kussen gedrukt, één been uit bed bungelend.

In het rechterbed ligt Jamie hard te snurken. Hij heeft een dikke bult op zijn voorhoofd van eerder die dag, toen iemand uit zijn honkbalteam de bal per ongeluk in zijn gezicht gooide.

Ik wou dat mijn blauwe plekken ook ongelukjes waren.

Ik loop de kamer uit en trek de deur dicht, maar niet helemaal. Chase is nog bang in het donker en hij vindt het fijn als de deur openblijft, dus laat ik de deur op een veilige kier staan en loop naar mijn eigen kamer.

Die is nog precies zoals ik hem achterliet. Mijn wiskundehuiswerk ligt verspreid over de vloer, velletjes waardeloos papier, niet goed genoeg om volgende week in te leveren. Een van de vellen is in drie ongelijke stukken gescheurd. Het vel met de enige vergelijking die ik niet goed had. Daar moet ik morgen iets op verzinnen en vervolgens bidden dat het eindelijk voldoet aan de standaard.

Ik raap de papieren bij elkaar en stop ze in mijn rugzak, daarna doe ik het licht uit en stap in bed. Maar het doet pijn, dus ik adem kreunend uit en ga op mijn rechterzij liggen. Ik trek de sprei onder mijn kin, en lig naar wat lijkt een eeuwigheid in het donker naar de muur te staren. Ik val nooit snel in slaap.

Ik steek mijn linkerhand in de lucht en houd hem daar. Ik strek mijn vingers, en maak drie keer een draaiende beweging met mijn

vuist. Ik moet dit dagelijks een paar keer doen, maar ik vergeet het steeds. Nadat mijn pols vier weken in het gips heeft gezeten, is hij superstijf. Het kan nog wel een paar weken duren voor de breuk helemaal is genezen.

Ik hoor onverwachts voetstappen op de trap en ik laat mijn hand meteen zakken, pers mijn ogen dicht en doe alsof ik slaap. Dat doe ik vaak, dus ik ben er goed in. Ik doe zelfs mijn mond een stukje open, zodat ik dieper ademhaal. De deur gaat open, en heel even is het stil, als zijn voet een kort moment in de lucht blijft hangen voor hij naar binnen komt. En ik weet dat hij het is. Hij is het altijd.

Hij komt binnen en doet de deur zachtjes achter zich dicht. Even hoor je behalve zijn ademhaling niets en dan voel ik dat hij langzaam door mijn kamer loopt. Ik weet niet wat hij aan het doen is, en hoe graag ik me ook zou omdraaien en mijn ogen open zou doen om te kijken, ik wil het niet riskeren, dus houd ik me zo stil mogelijk.

Ik hoor gestommel, en hij zou best wel eens in mijn rugzak aan het snuffelen kunnen zijn, want ik hoor geritsel van papier, en na wat er eerder vanavond is gebeurd, zoekt hij waarschijnlijk naar mijn wiskundehuiswerk. Er valt weer een stilte. Meer gestommel. Een lange zucht die eerder klinkt als een kreun.

En dan doet hij zijn mond open, verbreekt de stilte met zijn stem. ‘Het spijt me, Tyler.’

Ik weet niet of hij denkt dat ik slaap of wakker ben, maar hij zegt heel vaak dat het hem spijt. Ik weet ook dat hij het niet meent. Deed hij dat wel, dan hoefde hij het morgen niet nog een keer te zeggen, en de dag erna weer. Ik ben bang dat hij altijd wel iets heeft waar hij zijn excuses voor moet aanbieden.

Ik blijf me stilhouden, want hoe eerder ik hem ervan overtuig dat ik slaap, hoe vlugger hij weggaat. En volgens mij trapt hij erin, want hij zegt verder niks meer. Ik denk ook niet dat hij nog loopt en ik weet niet waar hij staat.

Er verstrijken een paar minuten waarin niks gebeurt, waarin ik

me concentreer op mijn ademhaling, waarin ik bid dat hij gaat. En dan hoor ik voetstappen, zacht, vanwege de vloerbedekking, de deur die opengaat en een laatste pauze. Hij zucht weer, maar het klinkt geïrriteerd, en ik kan niet horen of dat aan mij ligt of aan hemzelf. Ik denk dat het aan mij ligt. Dat is meestal zo.

Mijn deur wordt dichtgetrokken en hij is weg.

Ik adem opgelucht uit en doe mijn ogen open. Het is achter de rug, voor vanavond althans. Nu kan ik gaan slapen, alleen doe ik dat niet; ik heb al in geen maanden meer een normale nachtrust gehad. Ik word over een paar uur weer wakker, ga dan een tijdje naar het plafond liggen staren voor ik weer in slaap val, en dat herhaalt zich dan een paar keer.

Hoewel ik nooit goed slaap is dit het fijnste deel van de dag. Het deel waarin ik weet dat ik de komende zeven uur veilig ben. Ik vind dat een fijn gevoel, maar vind het tegelijk ook vreselijk dat het morgen allemaal opnieuw begint.

Morgen moet ik naar school en doen alsof er niks aan de hand is.

Morgen komen er weer nieuwe blauwe plekken bij en verschijnen er nieuwe sneetjes.

Allemaal veroorzaakt door mijn vader.

2

HEDEN

Iemand heeft aan mijn bier gezeten. Het smaakt anders dan tien minuten geleden. Ik doe één oog dicht, draai de hals van de fles naar me toe en kijk erin, probeer uit te vogelen of iemand er andere drank in heeft gegooid toen ik niet oplette. Ik ruik rum. Ik kijk naar de keuken. Daar staat Jake, met zijn rug naar me toe over het aanrecht geleund drankjes te mixen alsof hij een professionele barkeeper is. Ik fucking haat die gast.

‘Wat is er?’

Ik draai mijn hoofd om naar Tiffani. Ze zit al vijf minuten bij me op schoot, haar lange, blote benen over mijn knie geslagen, haar hoofd tegen mijn bovenarm. Met haar nagels trekt ze langzaam rondjes over mijn borst, maar ik besef nu pas dat ze daarmee is gestopt. Ze houdt haar hoofd schuin als ze me aankijkt, en haar felblauwe ogen kijken me onderzoekend aan vanonder dikke wimpers die er gisteren nog niet waren.

‘Jake vindt het grappig om rum in mijn bier te doen,’ zeg ik tegen haar, en ik pers mijn lippen op elkaar terwijl ik het flesje op de tafel naast de bank zet. ‘Kom eens hier,’ mompel ik, en ik trek mijn arm onder haar vandaan en sla hem om haar schouders, en trek haar dicht tegen me aan.

Ze legt haar hoofd nu op mijn borst, zodat er dus geheid minstens vijf lagen make-up op mijn shirt belanden, maar dat kan me

niet schelen, want ik laat mijn blik over haar benen glijden. Ik leg mijn vrije hand op haar knie en laat hem vervolgens over de zachte huid van haar bovenbeen glijden. Haar zwarte jurkje is te kort en zit te strak, maar daar hoor je mij niet over klagen. ‘Hoe laat gaan we?’

‘Ik dacht een uur of elf,’ zegt ze, maar ik weet dat ze afgeleid is, want ze pakt mijn hand en legt de hare erbovenop. Langzaam schuift ze mijn hand verder omhoog langs haar been, tot onder haar jurkje. Ik voel het kant van haar ondergoed op mijn vingers, en als ik haar aankijk buigt ze zich grijnzend naar me toe, en haar lippen raken mijn oor als ze mompelt: ‘Slaap je hier vannacht?’ Ik vond dat ooit geweldig, dat ze zó zacht praat dat ze bijna fluistert, ik werd daar een jaar of twee geleden helemaal gek van, maar nu doet het me niks meer. Ze weet dat de belofte van seks mijn interesse aanwakkert.

Lekker belangrijk, het werkt. Ik kom een beetje overeind en trek haar helemaal op schoot, mijn ene hand nog altijd onder haar jurkje op haar heup terwijl ik met mijn andere hand haar haar opzij houd zodat ik haar in haar hals kan zoenen. Ze gooit haar hoofd in haar nek en haalt een hand door mijn haar, haar ogen gesloten. Ik neem een stukje huid tussen mijn tanden, bijt in het plekje in haar hals, iets wat kenmerkend is voor mij. Tiffani beweert dat ze een hekel heeft aan zuigzoenen, maar ze probeert me nooit te stoppen, dus ik betwijfel het.

Opeens maakt ze zich los, springt van me af en gaat staan, heel snel. Door de muziek, die Jake vanuit de keuken regelt, heb ik de voordeur niet open horen gaan. Tiffani wel, en nu zet ze haar glas op de salontafel en trekt ze haar jurkje recht, in de hoop dat het iets meer van haar bovenbenen bedekt. Want nu komt het tot net over haar kont.

‘Mam,’ sputtert ze, en ze zet blootsvoets een paar passen over de hardhouten vloer. ‘Je moest toch overwerken?’

‘Het is halfnegen,’ deelt Jill mee. Ze drukt een zwarte map tegen haar borst terwijl ze verder de keuken in loopt, haar hakken tikkend op de vloer. ‘Ik vind dat overwerken.’

Ze tuit haar lippen en kijkt afkeurend om zich heen. Allereerst naar de rij drankflessen op het aanrecht, daarna naar Jake, die zich vlug vooroverbuigt om de muziek zachter te zetten, en dan naar Tiffani. ‘Je hebt niet tegen me gezegd dat je bezoek kreeg.’

Tiffani trekt nog steeds haar jurkje omlaag, want één ding is zeker wat haar moeder betreft: ze is nu bepaald niet onder de indruk. ‘Ik dacht dat we weg zouden zijn voor jij thuiskwam,’ bekent ze schouderophalend. Ze heeft haar armen over elkaar geslagen, maar het is duidelijk dat ze dat alleen maar doet omdat haar jurkje zo nietsverhullend is.

‘En waar waren jullie van plan naartoe te gaan?’ vraagt Jill op die bitse toon waarop ze altijd lijkt te praten. In de drie jaar dat ik nu iets met Tiffani heb, heb ik haar moeder volgens mij niet één keer zien glimlachen. Ze is nogal een bitch. Tiffani ook, trouwens.

‘Een feestje,’ zei Tiffani pruilend. ‘Ik dacht dat we hier wel konden wachten tot het tijd was om te gaan, want weet je, mam, je kunt daar niet te vroeg aan komen zetten. Dat is voor schut.’

‘Prima,’ zegt Jill, maar haar strenge toon verraadt dat ze niet blij is dat wij er zijn. ‘Geen harde muziek. Ik heb barstende koppijn.’ Ze wrijft bij wijze van bewijs over haar slapen, zwaait haar haar naar achter en draait zich om op haar hielen, terug naar de voordeur. Terwijl ze wegloopt werpt ze me een blik vol walging toe, en ik steek mijn hand op en zwaai naar haar. Ik grijns, omdat ik weet dat ze daar gek van wordt.

Tiffani’s moeder mag me niet. Al niet toen Tiffani en ik nog gewoon vrienden waren. Toen al wilde ze niet dat haar dochter omging met iemand zoals ik. Slechte invloed, vond ze, en daar had ze op sommige punten ook wel gelijk in. In de loop der jaren is haar hekel uitgegroeid tot minachting, die ze totaal niet probeert te verbergen. Maar Tiffani doet me al vrij weinig, laat staan dat haar moeder me iets interesseert, en ik weet dat onze relatie zijn beste tijd heeft gehad, dus doe ik niet echt veel moeite om haar ouders voor me te winnen.

Zodra Jill weg is, ontspant Tiffani zich, en zegt: ‘Ze kan soms zo suf doen.’ Ze slaat haar ogen ten hemel en zegt tegen Jake dat de muziek harder moet terwijl ze naast hem gaat staan bij de luidsprekers. Hij zet de muziek niet zo hard als eerst. Ik hijs mezelf overeind uit de bank, sta op, loop naar hen toe bij het aanrechtblad, waar ze discussiëren over welke nummers er op de afspeellijst moeten en wat ze hierna zullen drinken. Ik wurm mezelf tussen hen in en sla mijn arm om Tiffani’s schouder, en als ze tegen me aan komt staan, bekijkt Jake ons vanuit zijn ooghoek. Jake Maxwell kan ieder meisje krijgen dat hij wil, behalve Tiffani. Ik denk dat hij er altijd van zal blijven balen dat ze drie jaar geleden voor mij koos en niet voor hem. Soms vind ik het fijn dat ik een meisje heb voor wie heel veel andere jongens een moord zouden doen. En soms wou ik dat ze Jake had verkozen boven mij. Dan zou ze zijn leven tot een hel maken in plaats van dat van mij.

Ik leun naar voren en pak een nieuw flesje bier uit de verpakking, waarop Jake opkijkt en vraagt: ‘Wat is er mis met het andere?’ Die klootzak kijkt me grijnzend aan, en wéér merk ik dat ik dat hele laten-we-doen-of-we-vrienden-zijn-om-de-schijn-op-te-houden-gedoe belachelijk vind. Ik zou hem het liefst tegen de vlakte slaan. Ik kijk hem dreigend aan. Meestal hoeft ik niet te zeggen dat je niet met me moet fokken, maar Jake kent mijn blik inmiddels wel, dus in plaats van zich koest te houden, reikt hij me grinnikend de opener aan. Echt, ik denk dat hij dit alleen maar doet in de hoop dat er ooit iets in mij knapt. Het lijkt net of hij leeft om mijn geduld op de proef te stellen.

‘Wat de fuck zijn Dean en Megs boven aan het doen?’ vraagt hij terloops, en hij kijkt op zijn horloge. Als hij weer opkijkt, gebaart hij naar het drankje waar hij net nog mee bezig was. ‘Ik heb een exotische cocktail bedacht en ik heb Dean nodig als proefkonijn.’

Ik buk om in de stalen beker te kijken en het enige exotische wat ik zie, is dat het donkergroen is. ‘Ik ga ze wel halen,’ zeg ik.

Ik laat Tiffani los, trek het flesje bier open, en neem op weg naar

de trap een slok. Ik loop langzaam, houd het bierflesje losjes vast, en steek mijn andere hand in mijn haar. Ik baal ervan dat ik nog niet dronken ben. We hebben nog een paar uur voor we naar het feestje gaan, dus tijd genoeg om er iets aan te doen. Ik kan niet nuchter op een feestje staan. Nooit gekund.

De deur van Tiffani's kamer staat een paar centimeter open en ik zie dat Meghan een inzinking heeft aan de manier waarop ze over het kleed ijsbeert, beide handen voor haar gezicht geslagen en hard kreunend. Dean kijkt alleen maar toe en krabt in zijn nek.

'Jullie nemen er de tijd voor, hè?' zeg ik, als ik de deur verder openduw en Tiffani's kamer in loop. Ze kijken me allebei aan, hoewel Meghan eerder geïrriteerd kijkt, en ze lijkt knarsetandend binnensmonds te gillen als ze zich op Tiffani's bed laat vallen. Dan zie ik dat haar jurkje openstaat en haar rug zichtbaar is. Ik kijk Dean fronsend aan. 'Waren jullie aan het rotzooien?'

'Grapjas,' zegt Dean zuchtend. Hij schudt zijn hoofd en knikt naar Meghan. 'De rits zit vast.'

Meghan gaat dramatisch rechtop zitten, snuift en zegt: 'Ik moet iets van Tiffani aan,' alsof dat het ergste is wat je kan overkomen. Ik weet dat ze mijn kop eraf trekt als ik nu met mijn ogen rol, maar het is moeilijk om het niet te doen omdat ze een crisis heeft vanwege zo'n kutjurkje. Na drie jaar Tiffani ben ik wel gewend aan kledingdilemma's.

'Kom hier,' zeg ik. Ik zet mijn flesje op Tiffani's dressoir, loop naar het bed, en trek Meghan aan haar handen overeind. Ik ga achter haar staan en laat mijn blik over haar bleke huid glijden, tot aan de rits, die net boven haar taille geblokkeerd is. Hij zit vast in de blauwe stof en met een flinke ruk omlaag krijg ik hem los. Ik trek de rits vervolgens in een vloeiende beweging omhoog en Meghan slaakt een zucht van verlichting, draait zich naar me om en beweert dat ik haar leven heb gered.

Mijn blik glijdt naar Dean als Meghan door de kamer huppelt om haar schoenen te pakken. Hij trekt een gezicht en neemt een

slok bier, rolt het wit voor zijn ogen, en ik zie duidelijk aan zijn gezichtsuitdrukking dat hij zit te wachten tot ik hem beledig. De verleiding is groot.

‘Kom op, gozer,’ begin ik. ‘Kreeg je dat écht niet voor elkaar?’ Mijn mond vormt een grijns, en als ik een stap in zijn richting doe, stomp ik twee keer op zijn biceps alsof hij die niet heeft. Dean is een toffe gast, maar hij moet een beetje harder worden, want hij is soms té aardig.

‘Ik dacht: ik laat het de expert doen. Je hebt al zóveel jurkjes opengeritst...’ kaatst hij terug. Hij overdrijft, maar we lachen toch allebei en hij geeft me mijn biertje terug. We proosten ermee en nemen een slok.

Terwijl ik slik kijk ik naar Meghan. Ze is neergestreken op de rand van Tiffani’s bed en laat haar schoenen aan haar voeten glijden. ‘Waar is Rachael trouwens?’ vraag ik. In de paar uur dat we nu hier zijn, is me tot nu toe niet opgevallen dat Rachael er niet is. Ze is er meestal bij en zou nu zo ongeveer dronken zijn, door Dean geholpen om overeind te blijven, terwijl Jake haar shotjes blijft voeren. Rachael vindt mij een lul, dus het kan me niet echt iets schelen dat ze er vanavond niet is.

‘Ze moest iets doen voor haar moeder,’ vertelt Meghan, ‘dus zien we haar op het feest. Weet iemand nog hoe die griet heet die het geeft? Lucy?’

Ik weet het ook niet meer, dus kijk ik naar Dean. Hij kent echt iedereen, of ze nou drie jaar geleden hun diploma haalden, of eerstejaars zijn. Ik heb geen idee waarom hij al hun namen onthoudt. ‘Lucy, klopt,’ zegt hij. ‘Derdejaars, volgens mij.’

‘Geen flauw idee,’ mompel ik. Wie ze ook is, het is geen verrassing dat we zijn uitgenodigd voor haar feestje. We worden vaak uitgenodigd door mensen die we niet kennen.

Bij de deur schraapt iemand zijn keel. We kijken alle drie om, en zien Tiffani tegen de deurpost geleund staan. Ze glimlacht gespannen en ontoegankelijk terwijl ze een haarlok om haar wijsvinger

draait, waarbij ze Dean en Meghan aankijkt, en mij niet. ‘Jake heeft iets te drinken gemaakt voor jullie,’ zegt ze bedachtzaam, om er vastberadener aan toe te voegen: ‘Ga even proeven.’ Haar glimlach wordt breder, ze lacht haar tanden bloot.

‘Oftewel: we moeten je kamer uit?’ Dean maakt een grapje, maar hij heeft wel gelijk. Dat is precies wat ze verlangt en bij wijze van antwoord knippert ze alleen met die rare wimpers van haar. ‘Kom, Megs,’ zegt hij. ‘We laten die twee even alleen.’

Hij pakt Meghans hand, trekt haar overeind en houdt haar vast als ze dreigt te vallen. Terwijl hij haar de kamer uit begeleidt, werpt hij me een veelbetekenende blik over zijn schouder toe, en ik merk dat ik grijns. Tiffani is niet erg goed in het subtiel aangeven wat haar bedoelingen zijn. Meestal zijn die heel erg duidelijk, zoals nu, nu ze wacht tot Meghan en Dean de trap af lopen voor ze haar slaapkamerdeur dichtdoet en zich naar me omdraait. We zijn alleen.

‘Je hield het niet meer?’ zeg ik plagend. Ik zet het flesje aan mijn mond en drink het in één slok leeg. Het flesje zet ik op het dressoir en ik rol de mouwen van mijn flanellen overhemd op als ik naar haar toe loop. Het verloopt altijd op dezelfde manier, dus gewoontegetroouw liggen mijn handen al op haar heupen en druk ik mijn mond op de rand van haar kaak. Ik kokhals bijna door de overheersende smaak van haar parfum.

Ze reageert niet en na een paar seconden legt ze een hand op mijn borst en duwt me naar achteren. Ik staar haar aan, met open mond en opgetrokken wenkbrauwen, stomverbaasd. Tiffani wijst me nooit af. Ze kijkt opeens heel anders dan daarnet. ‘Je had je telefoon beneden laten liggen,’ zegt ze vinnig, en ze steekt hem in de lucht.

Ook al weet ik best dat het mijn telefoon is, toch klop ik op de kontzak van mijn spijkerbroek, en ja hoor, die is leeg. Ik haal mijn schouders op en steek mijn hand uit om hem aan te pakken, maar ze trekt vlug haar arm terug. Ze schudt langzaam, maar zeer vastberaden haar hoofd, en ik krab zuchtend over mijn slaap. Ik weet dat

ze ergens boos over is en ik weet dat ik daar de rest van de avond voor moet boeten tenzij ik iets bedenkt om haar weer blij te maken.

‘Ik heb je berichtjes aan Declan gelezen,’ verklaart ze na een tijdje, en ik denk bij mezelf: is dat alles?

‘Ja?’ Ik weet niet wat haar probleem is. Oké, ik heb gevraagd of hij voor vanavond een paar joints wil scoren, maar dat is niet ongewoon. Tiffani weet dat ik dat doe, dus het zou niet als een verrassing moeten komen, zeker niet als het om Declan Portwood gaat. Iedereen kent hem. Gebruikers zijn z’n beste vrienden. De rest heeft meestal een hekel aan hem.

Tiffani komt dichterbij staan, haar hoofd een beetje achterover zodat ze me beter kan zien. ‘Ik heb ál je berichtjes aan Declan gelezen,’ herhaalt ze. En pas nu dringt het tot me door waar ze het over heeft. Ik verstijf waar ze bij staat, pijnig mijn hersens voor een antwoord dat rechtvaardigt wat ze heeft gelezen, maar er komt niks, dus sta ik voor haar als een hert in de koplampen.

‘Je maakt een grapje, hè?’ vraagt ze, nu met zachtere stem. Ze laat haar schouders een beetje hangen. ‘Toch? Ik accepteer al genoeg domme shit van je, maar ik zweer je, Tyler, dit kan er niet ook nog bij. Je gaat te ver. Ik wil niet dat meisje zijn wier vriendje in de gevangenis eindigt. Enig idee wat voor indruk dat maakt?’

Ik pers mijn lippen op elkaar en weet niet goed hoe ik dit moet aanpakken. In de loop der jaren heb ik geleerd om Tiffani niet tegen te spreken en om meteen toe te geven dat ik fout zit om haar haar mond te laten houden. Ook heb ik geleerd dat het haar eigenlijk gewoon geen reet kan schelen wat ik doe; het enige wat ze belangrijk vindt is wat voor invloed dat op haar heeft.

‘Ik heb nog niks gedaan,’ prevel ik. Ik vind nog steeds dat ze zich druk maakt om niks. ‘We praten alleen maar.’

‘Maar waaróm?’ dringt ze aan, en ze steekt gefrustreerd een hand op vanwege mijn foute keuzes. ‘Waarom zou je het sowieso doen? Voor het geld in elk geval niet, dus wat bezielt je om zoiets fucking stoms te doen?’

Ik kan slechts mijn schouders ophalen, want ik weet het zelf ook niet. ‘Wat heb ik te verliezen?’

Tiffani kijkt me aan alsof ik echt hartstikke gek ben. ‘Eh. Alles, misschien?’ zegt ze. ‘Als jij denkt dat je beter wordt van drugs dealen, dan ben je nog stommer dan ik al dacht.’

Ik doe mijn ogen dicht en adem uit, in een poging rustig te blijven. Ze maakt van een mug een olifant, maar ik wil deze keer in de verdediging gaan in plaats van mijn verontschuldigen aan te bieden. ‘Het is maar wiet.’

‘Ja, dat zei je ook toen je begon met roken en moet je jezelf nu eens zien.’ Ze steekt haar hand uit en slaat mijn telefoon tegen mijn handpalm. ‘Het begint met wiet verkopen aan eerstejaars en het eindigt met coke aan losers zoals jijzelf.’ Ze schudt haar hoofd weer, nu geërgerd, steekt haar hand op en wendt haar gezicht af. ‘Ik wil niet dat je vanavond nog met me praat. Je bent walgelijk en als ik Declan onder ogen krijg, sla ik hem voor z’n bek.’

Ik klem mijn tanden op elkaar, maar het lukt me om te zwijgen. Als ik nu praat maak ik het alleen maar erger, dat weet ik. Ik ben kwaad, maar ik moet kalm blijven en niet tegen haar uitvallen. De alcohol in mijn lijf helpt ook niet echt. Het maakt het alleen maar moeilijker, maar ik concentreer me op mijn ademhaling als Tiffani zich omdraait en wegloopt. Normaal gesproken zou dit gesprek nu beëindigd zijn en kreeg ik een paar uur de tijd om te bedaren alvorens weer naar haar pijpen te gaan dansen, maar ze doet iets heel opmerkelijks. Ze staat stil en draait zich om, om nog een laatste keer dat pruilende smoeltje open te trekken.

‘Weet je, Tyler,’ zegt ze, en er verschijnt een zelfingenomen, wrede grijns op haar gezicht, ‘Soms denk ik dat je gewoon de bak in wilt, net als je vader.’

Het kleine, kleine beetje zelfbeheersing dat ik had, verdwijnt als sneeuw voor de zon. Ongelooflijk. Ik bal mijn vuisten en ik moet iets bedenken om de woede kwijt te raken die in mijn borst tot uitbarsting komt en als een malle door mijn lijf giert. Ik gris mijn

bierflesje van het dressoir en ik besef pas dat ik het door de kamer heb gesmeten als het tegen de muur uit elkaar spat, in een waterval van splinters die op de vloer vallen. Ik hijg en kijk verwilderd, en als ik mezelf dwing naar Tiffani te kijken, staat ze me met open mond geschrokken aan te kijken.

‘Ik ga,’ grom ik met opeengeklemd kaken. Ik stop mijn telefoon terug in mijn ene zak, vis mijn autosleutels uit de andere en loop langs haar heen.

‘Mooi!’ roept Tiffani terug en ze wijst naar het glas op haar tapijt. ‘Zak.’

Ik kan heel wat ergere dingen over haar bedenken om nu te zeggen, maar ik moet hier wegewezen voor ik nog kwader word dan ik al ben. Ik wou dat ik mijn woede beter kon beheersen, maar dat is nu eenmaal niet zo. Zo ben ik opgevoed.

Zodra ik de deur van Tiffani’s slaapkamer opentrek, hoor ik de muziek die uit de keuken komt. Ik hoor Meghan lachen, maar ik heb geen zin meer. Ik storm de trap af, wil zo snel en ver mogelijk hier en bij Tiffani vandaan. Ik houd mijn blik op de voordeur gericht en ook al roept Dean mijn naam, ik kijk niet op. Ik blijf lopen, loop iedereen voorbij, stap de drempel over en trek de deur hard achter me dicht.

Mijn auto staat langs de stoep voor het huis geparkeerd en hoewel ik meerdere biertjes gedronken heb, is de drang om daar weg te komen sterker dan het besef dat ik me aan de wet moet houden. Het kan me nu even echt niet schelen.

Ik maak mijn auto open en glijd achter het stuur, trek het portier dicht en doe tegelijkertijd met een wild gebaar mijn gordel om. De motor komt brullend tot leven, ik trap het gaspedaal in en trek dusdanig hard op dat mijn banden gieren. Even verderop staat een stopbord, maar dat negeer ik. Doe ik altijd.

3

VIJF JAAR EERDER

De bloeduitstorting op mijn schouder lijkt vannacht alleen maar erger geworden te zijn. Hij is groter geworden en doet twee keer zoveel pijn, en zelfs nu, aan de keukentafel tegen heug en meug ontbijtgranen etend, probeer ik er niet aan te denken hoeveel pijn het doet.

Het is bijna halfacht. Ik ga over tien minuten naar school, maar ik wil niet. Het is sportdag en het laatste wat ik wil is dat iemand ziet hoe erg mijn rug eraan toe is. Ik word al misselijk bij de gedachte, dus ik weet dat ik ga spijbelen, ook al kan ik het me niet veroorloven me deze week nóg verder in de nesten te werken.

‘Slaap je nog?’ plaagt mijn moeder me, en haar stem alleen is genoeg om me terug te halen naar het heden. Ik knipper met mijn ogen en kijk haar aan, mijn hand met lepel ergens halverwege mijn mond en mijn bord, enigszins versuft. Mijn moeder zet meer borden op tafel, maar ze glimlacht lief naar me, fronsend. Ze heeft haar werkkleding al aan, inclusief haar pumps. Haar jasje hangt aan de deur.

‘Ja,’ lieg ik. Ik wrijf met mijn vrije hand in mijn ogen en ga verder met eten, schuif lepel na lepel naar binnen, eet in stilte, alleen. Dat vind ik het fijnst, alleen mijn moeder en ik, maar dat duurt nooit lang.

Jamie en Chase komen zo naar beneden nadat mijn moeder heeft

geroepen dat ze moeten opschieten. Mijn vader ook, als hij klaar is met scheren en zijn stropdas gevonden heeft, die ergens in het washok ligt.

‘Beetje een fijn rooster vandaag?’ vraagt mijn moeder. Ze legt het er ’s ochtends altijd net iets te dik bovenop, omdat ze vindt dat ik ’s ochtends introvert ben, maar ik ben alleen maar zo stil omdat ik probeer te bedenken waarom ik zou moeten blijven ademhalen.

Ik schud mijn hoofd. ‘Scheikunde, wiskunde, gym.’

‘Hm,’ zegt ze, en ze loopt niet meer door de keuken maar kijkt me vanaf de andere kant van de tafel aan. ‘Over gym gesproken, ik kreeg gisteren een brief van je docent.’ Ik kijk haar geschrokken aan en ze kijkt streng terug, alsof ze een verklaring verwacht, maar ik weet niet wat ik moet zeggen. Ik frummel wat aan mijn handen die in mijn schoot liggen terwijl ze zich omdraait en een gevouwen vel papier uit de lade haalt. Ze vouwt het open en schraapt haar keel.

‘Ik ben een beetje ongerust over het aantal keren dat Tyler afgelopen maand niet aanwezig was in mijn les. Ik heb het al te vaak door de vingers gezien en als dit zo doorgaat, geef ik het officieel aan bij de rector, meneer Castillo,’ leest ze voor, om me vervolgens over het papier heen aandachtig aan te kijken. ‘Wat is dit? Ik dacht dat je gym leuk vond?’

‘Vind ik ook,’ haast ik me te zeggen, maar ik weet dat ik ga zitten liegen, dus ik moet mijn blik afwenden. ‘Heel gek, maar ik word altijd ziek vóór de gymles. En dan bedoel ik ook écht ziek. Daarom ga ik steeds niet. Ik moet dan naar buiten, de frisse lucht in.’

Mijn moeder lijkt het niet te geloven, maar het is de enige smoes die ik kan verzinnen die ergens op slaat. Want ik kan haar de waarheid niet vertellen; dat ik steeds spijbel omdat ik me niet in de kleedkamer wil omkleden, dat ik veel te veel bloeduitstortingen heb, dat lichamelijke inspanning veel te veel pijn doet.

‘Misschien moeten we naar dokter Coleman als je je steeds zo beroerd voelt,’ zegt ze met een hand in haar zij en duidelijk bezorgd.

‘Nee,’ protesteer ik onmiddellijk, en ik schiet overeind. Mijn

hartslag gaat omhoog en ik krijg een droge keel, dus ik moet eerst een paar keer slikken voor ik weer kan praten. ‘Ik spijbel niet meer. Ik zweer het.’ Ik smeeik, maar het gesprek wordt onderbroken door Jamie en Chase die de trap af komen rennen.

Mijn broertjes stormen een paar seconden later de keuken in en duwen elkaar opzij omdat ze allebei als eerste naar binnen willen. Jamie duwt Chase tegen de muur alvorens hij op de stoel naast me klautert, tevreden kijkend. Chase is minder blij.

‘Ma-ham!’ zegt hij klagend, en hij wrijft over zijn schouder. Hij trekt een bek en kijkt Jamie aan en loopt daarna mokkend naar mijn moeder.

‘Ik wou dat jullie eens wat rustiger werden,’ mompelt ze, maar zoals altijd trekt ze Chase in haar armen, knuffelt hem en haalt een hand door zijn haar. ‘Chase toch,’ zegt ze. ‘Je hebt je shirt verkeerd om aan.’

Lachend trekt ze het uit en Jamie kijkt me met grote ogen aan, klaarwakker, alsof het midden op de dag is. Ik word gek van zijn tomeloze energie. ‘Ik wist dat hij het achterstevoren aanhad,’ biecht hij op, ‘maar ik zei lekker niks.’

‘Waarom niet?’

‘Omdat het grappig is als hij voor schut loopt,’ zegt hij. Hij gaat op zijn knieën zitten, buigt zich over mij heen en pakt de doos ontbijtgranen, waar hij zijn hand in steekt.

‘Jay,’ zegt mijn moeder afkeurend. ‘Pak een kom.’ Ze zwaait afkeurend met haar vinger naar hem terwijl ze Chase in de stoel tegenover ons helpt en schuift daarna een kom over de tafel. Ik denk niet dat ze de ochtend erg leuk vindt. We bezorgen haar altijd de nodige stress, vooral Jamie. Hij zucht alleen maar als hij de helft van zijn ontbijtgranen naast de kom strooit.

‘Oeps,’ zegt hij. Hij schiet wat naar Chase.

‘Oké,’ zegt mijn moeder terwijl ze brood in de broodrooster doet. Als ze zich weer omdraait om ons aan te kijken, gaat ze met haar armen over elkaar geslagen tegen het aanrecht geleund staan.

‘Iedereen zijn huiswerk gemaakt?’

We knikken allemaal. Ik knik altijd. Ik heb mijn huiswerk altijd heel snel af. Daar zorgt mijn vader wel voor.

‘Rugzakken ingepakt?’ gaat ze verder. ‘Heeft iedereen wat-ie vandaag nodig heeft?’

En weer knikken we allemaal. Ik ben geloof ik ook niet dol op de ochtend. Ik heb een hekel aan dit ritueel. Altijd dezelfde vragen met altijd dezelfde antwoorden. En ik zit de hele tijd misselijk van de zenuwen te wachten tot mijn vader erbij komt zitten.

Jamie eet met zijn mond open, kauwt expres zo luidruchtig mogelijk naast mijn oor. Mijn moeder heeft haar aandacht gevestigd op de tv die aan de muur hangt, is in de weer met de afstandsbediening als ze probeert het nieuws op te zetten, en als het gelukt is, zet ze het geluid zachter en kijkt ze vanuit haar ooghoek terwijl ze Chases geroosterde boterham besmeert. Hij grijnst als ze het bord voor zijn neus neerzet en iedereen lijkt tevreden te zijn, zoals elke dag.

Ik voel zo’n grote afstand. Ik weet dat ik naast hen zit, maar zo voelt het vaak niet. Ik voel me zo afgestompt, leeg. Ik ben er zo aan gewend om me overal voor af te sluiten dat ik niet meer weet hoe ik het moet stoppen. Het voelt alsof ik ergens halverwege hier en ergens anders verdwaald ben. Eerlijk gezegd weet ik niet waar ik ben. Ik ben érgens.

Ik word uit mijn trance gerukt als ik mijn vader door de gang hoor lopen. Hij stampet en fluit het deuntje dat hij alleen op goede dagen fluit. Ik ben volgens mij de enige die dat opvalt. Mijn moeder weet niet eens dat hij ook slechte dagen heeft.

Ik haal een keer diep adem en knijp mijn ogen dicht, kom tot bedaren. Als ik ze even later weer open, komt hij glimlachend binnen. Ik haat het als hij ’s ochtends een goed humeur heeft. Herinnert hij zich wat er de vorige avond is gebeurd? Als dat zo is, heeft hij dus geen schuldgevoel, en daar baal ik van.

‘Ik doe een moord voor een kop koffie,’ mompelt mijn vader. Hij haalt een hand door zijn haar en wrijft over zijn nek als hij langs

de tafel loopt, naar mijn moeder. Ik houd hem nauwlettend in de gaten, zoals ik altijd doe.

‘Alsjeblieft,’ zegt mijn moeder. Ze duwt hem een beker dampende koffie in zijn hand en hij vouwt teder zijn vingers om die van haar als ze naar elkaar glimlachen. Dit doet ze elke ochtend; ze heeft altijd zijn koffie klaarstaan. Het hoort allemaal bij het ritueel waar we allemaal zo vertrouwd mee zijn geraakt.

‘Dank je,’ zegt mijn vader en hij zet de beker aan zijn lippen en neemt een grote slok. Hij slikt het door en geeft haar zijn blauwe stropdas. Hij houdt zijn kin omhoog en kijkt haar met veel genegenheid aan als zij de bovenste knoopjes van zijn overhemd dichtmaakt en met de grootste zorgvuldigheid zijn das strikt. ‘Dank je,’ zegt hij nog een keer, en hij buigt zich naar voren om haar op haar wang te kussen.

‘Papa,’ zegt Chase, die zijn aandacht wil. ‘Jamie heeft me geduwd.’

‘Noem je dat duwen?’ kaatst Jamie terug vanaf de andere kant van de tafel en hij schiet met gebalde vuist overeind. ‘Ik zal je eens laten zien wat duwen is.’

Ik ook, denk ik bij mezelf.

Mijn vader draait zich om en kijkt hen allebei afkeurend fronsend aan. Hij pakt de stoel naast die van Chase en gaat zitten, achterovergeleund. ‘Wanneer houden jullie hier nou eens mee op? Kom op, Jamie, je wordt in januari tien. Dubbele cijfers. Je weet dat je je broer niet meer mag pesten als je leeftijd uit dubbele cijfers bestaat?’

Hier kijkt Jamie van op. ‘Echt waar?’

‘Ja,’ zegt mijn vader. Hij zet grote ogen op en knikt om meteen daarna in lachen uit te barsten en zijdelings naar Chase te kijken en hem in zijn zij te porren. Hij neemt nog een slok koffie, en dan kijkt hij mij die ochtend voor de eerste keer aan. Zijn blik zoekt de mijne over de rand van zijn beker en zijn vriendelijke blik verdwijnt als hij zijn beker op tafel zet.

‘Iemand is erg stil vandaag,’ zegt hij.

‘Waarschijnlijk vanwege dit,’ hoor ik mijn moeder zeggen, en ik trek wit weg als ik zie dat ze de brief weer pakt. *Laat hem die alsjeblieft niet lezen, heel erg alsjeblieft niet.* ‘Hij is vijf keer achter elkaar niet naar gym geweest,’ zegt ze tegen hem, en ik krijg buikpijn als ze hem de brief over zijn schouder aanreikt. ‘Ik moet hierop reageren, maar hij laat meneer Asher weten dat het niet meer gebeurt. Toch, Tyler? Beloof je dat?’

Ik ben zó misselijk dat ik niet kan praten. Ik knik zo hard mogelijk, en blijf dat doen. Mijn vader leest de brief met een woedende blik in zijn ogen, en ik vind het vreselijk om te zien hoe zijn blik steeds meer verstart als hij verder leest. Zodra hij is uitgelezen, kijkt hij me strak aan. ‘Waarom spijbel je verdomme? Waarom?’

‘Jij zit in de shit,’ grinnikt Jamie naast me, en dat klopt – en goed ook.

Mijn vader heeft nu geen goede dag meer. Hij heeft nu een slechte dag en dat zal ik later vandaag flink moeten bezuren.

Ik kan geen woord meer uitbrengen en mijn vader zit op een verklaring te wachten. Ik krijg heel even geen lucht. Als we alleen waren zou ik niet eens antwoorden, maar nu moet ik iets zeggen, dus gebruik ik dezelfde smoes weer. ‘Ik was ziek,’ mompel ik uiteindelijk.

Mijn vader kijkt me wantrouwend fronsend aan. ‘Vijf keer op rij?’

Ik had iets beters moeten bedenken. Dit gelooft hij niet. En waarom zou hij ook? Ik lieg en dat weet hij. Ik kan niet meer doen dan mijn schouders ophalen en omlaagkijken, naar het sneetje in mijn hand dat me nu pas opvalt.

‘Geen gespijbel meer,’ zegt mijn moeder nog een keer, nu strenger dan daarstraks. Ik knik zonder op te kijken en het is een hele opluchting als ze het geluid van de tv harder zet. Het is een opluchting als Chase om nog een geroosterde boterham vraagt. Het is een opluchting dat dit gesprek afgerond is.

Gedurende wat voelt als minstens vijf minuten durf ik niet op te kijken. Ik durf niemand aan te kijken, mijn vader al helemaal niet.

Ik heb nog steeds pijn in mijn buik. Ik weet dat hij boos op me is en het hier niet bij laat zitten. Irritant dat Asher die brief gestuurd heeft.

‘Goed,’ zegt mijn vader op luide toon. Ik dwing mezelf om hem aan te kijken als hij het laatste beetje koffie opdrinkt, met de palm van zijn hand zijn mond afveegt en opstaat. Hij kijkt naar de gouden Rolex om zijn pols. ‘Tijd om je naar school te brengen.’ Ook al neemt hij niet de moeite om me aan te kijken, ik weet tegen wie hij het heeft. Hij zet me op weg naar zijn werk altijd op school af. Mijn moeder brengt Jamie en Chase weg.

‘Ga je spullen pakken,’ zegt ze over haar schouder tegen mij. Ze heeft volgens mij nog helemaal niet gezeten.

Ik wil dolgraag de keuken uit. Ik ben doodsbang voor mijn vaders woedende blik, mijn schouder doet pijn en ik wil overal naartoe, behalve naar school. Ik hoop stiekem dat ik val en dus thuis mag blijven, maar ik weet dat dit niet gaat gebeuren, dus glijd ik van mijn stoel en loop naar de deur. Net als ik de trap op wil lopen, steekt mijn vader zijn hoofd om de deur.

‘Tyler,’ zegt hij, en ik verstijf. Ik draai me niet om, maar kijk hem wel aan als hij zijn jasje aantrekt en zijn stropdas recht hangt. Hij lijkt niet meer zo boos, maar lachen doet hij ook niet. Hij kijkt uitdrukkelingsloos en knikt naar me. Meer niet. ‘Ik wacht in de auto op je.’

Als ik naar boven ren, wou ik echt dat het niet zo was.

HEDEN

Fuck, denk ik bij mezelf. De barbecue.

Meteen als ik aan kom rijden zie ik de commotie in de achtertuin van ons huis en rem ik zo hard dat ik een beetje slip. Er staan geen auto's voor de deur geparkeerd, maar dat komt omdat mijn moeder alleen onze burens heeft uitgenodigd. Dat doet ze elk jaar en elk jaar komt zonder uitzondering de halve buurt de straat in lopen met kratten bier. Ik weet niet waarom mijn moeder er elk jaar op staat dat ik erbij ben. Ik kan niks suffers bedenken dan dit, helemaal omdat ik aan bijna alle burens een hekel heb. Mevrouw Harding van een paar deuren verderop? Ze heeft ooit de politie gebeld omdat ik over haar gazon liep. Meneer Fazio van de overkant? Hij vond het nodig om mijn moeder te vertellen over het feestje dat ik gaf toen ze weg was voor haar werk. Mevrouw Baxter, aan het eind van Deidre Avenue? Die klaagt alleen maar over het lawaai dat mijn auto maakt als ik langs haar huis rijd.

Dus ja. Ik sla deze jaarlijkse traditie meestal over.

Ik zet de motor uit en trek de sleutel uit het contact, duw het portier open en stap uit. Ik hoor nu de muziek die uit de tuin komt en word even een beetje misselijk van de walgelijke walm in de lucht. Ik heb een hekel aan barbecueën, niet vanwege het sociale aspect, maar vanwege de vieze geur van vlees dat verbrandt. Ik eet al jaren geen vlees meer en ik haal een hand door mijn haar als ik even tot

mezelf kom. Ik ben al chagrijnig en thuiskomen en dit aantreffen helpt beslist niet.

Met mijn ogen tot spleetjes geknepen loop ik richting achtertuin. Ik ben weliswaar woest, maar ik moet het spelletje meespelen, dus beuk ik met mijn vuist het hek open. Het geroezemoes valt meteen stil, zodat je alleen nog maar muziek hoort en ik zie mevrouw Harding in een hoekje staan, die me vuil aankijkt.

‘Sorry dat ik zo laat ben,’ kondig ik aan. Ik scan de mensen op zoek naar mijn moeder, maar ik ben blij dat ik haar niet zie. Ik hoef haar nu niet te zien omdat ik weet dat ik haar voor paal zet, maar met al deze mensen zal ik wel moeten. Ik zie mijn moeder dan misschien niet, die lul van een stiefvader zie ik wel; hij staat achter de barbecue. Dave kijkt me met een dreigende blik aan die wil zeggen dat ik verder beter mijn mond kan houden, reden te meer dus om juist door te gaan met praten. ‘Heb ik iets gemist, behalve het slachten van dieren?’ Ik draai me meteen om en ik loop weg, en ik hoor afkeurend gemompel, dat ik besluit te negeren. Ik kan nog een grotere scène trappen dan ik nu al doe; ik zou de kratten bier rechts van me om kunnen gooien, maar dat doe ik niet, omdat ik nog steeds niet weet waar die ruzie met Tiffani van net over ging. ‘Ik hoop dat de koe die jullie net op hebben lekker was.’ Ik lach, want dat is het enige waartoe ik nu in staat ben. Als ik nu niet lach, sla ik iemand voor zijn bek, vrees ik.

Ik loop dus weg voor mijn woede weer oplaait en ik hoor Dave zeggen: ‘Nog een biertje?’ Er wordt ongemakkelijk gelachen als ik door de tuindeuren naar binnen loop. Ik gooi ze zo hard mogelijk dicht en zucht opgelucht als ik eindelijk binnen ben. De airco staat aan en in de keuken is het heerlijk koel. Ik loop de hal in, wil naar boven, naar mijn kamer, waar ik kan chillen en tot rust kan komen.

Maar net als ik de trap op wil lopen, roept mijn moeder me en ik weet dat ik met haar zal moeten praten, ook al ben ik nog zo kwaad. Ik laat mijn hoofd even hangen voor ik me omdraai en bedenk wat ik ga zeggen en welke smoes ik gebruik. Ik hoop niet dat ze het bier

ruikt. Ze wordt gek als ze weet dat ik in deze toestand heb gereden.

‘Waar ben jij in godsnaam mee bezig?’ snauwt ze binnensmonds. Ze knarsetandt als ik me naar haar omdraai en eerst haal ik alleen mijn schouders op. Ik ben niet goed in het beantwoorden van vragen waarop ik geen antwoord heb.

‘Waar was je?’ vraagt ze, op zoek naar meer antwoorden. Ze is gekrenkt, dat zie ik, en ik voel me enigszins schuldig wanneer ze over haar schouder kijkt om zich ervan te vergewissen dat niemand meeluistert en me de woonkamer in trekt. ‘Ik zei dat ik je vanavond hier wilde hebben en jij denkt dat je zomaar binnen kunt komen wandelen en je kunt misdragen?’ Ze doet geïrriteerd haar ogen dicht en masseert haar slapen, alsof ik hoofdpijn ben waar ze vanaf wil.

Ik ben me er nog steeds heel erg van bewust dat ik gedronken heb, dus ik doe een paar stapjes naar achteren om de afstand tussen ons enigszins te vergroten. Ik wil niet nog meer olie op het vuur gooien. ‘Ik ben helemaal niet te laat,’ mompel ik, ‘want ik moest thuis zijn en ik ben er nu toch?’

‘Je bent twee uur te laat!’ schreeuwt ze, en haar ogen schieten weer open. Meestal laat ze het veel eerder gaan dan nu en ik wou dat ze nu geen ruzie met me maakte.

Ik lach weer, maar alleen omdat ik anders gek word. ‘Denk je nou echt dat ik naar huis kom om jullie te zien barbecueën?’

Mijn moeder zucht en bedaart iets. ‘Wat is het nu weer?’ vraagt ze, ijsberend alsof ze op die manier de achterliggende gedachte van mijn gedrag vanavond probeert te achterhalen. Ik geef toe dat ik meestal niet zo geagiteerd ben. ‘Het gaat al lang niet meer over die barbecue. Je kwam al als een kleuter je auto uit. Wat is er gebeurd?’

Ik kan mijn moeder niet aankijken als ik lieg, dus klem ik mijn kaken op elkaar en kijk naar het raam. ‘Niks.’

‘Dat zie ik, ja,’ antwoordt ze bits, en haar boze blik verschijnt weer. Ze is vaak boos op me, maar meestal op een wanhopige, hulpeloze manier. Nu heb ik haar echt kwaad gekregen. ‘Je hebt me wederom voor de halve buurt voor schut gezet!’

‘Boeien,’ zeg ik.

Ze zwijgt even en als ik haar weer aankijk, staart ze hoofdschuddend naar de vloer en mompelt: ‘Ik had je niet weg moeten laten gaan, ik had je hier moeten houden, maar nee hoor, natuurlijk deed ik dat niet, want ik wilde je niet te strak houden, maar een beetje dankbaarheid is kennelijk weer te veel gevraagd.’

‘Ik zou toch wel gegaan zijn,’ werp ik tegen, want dat is ook zo. Als ik nog geen plannen gehad zou hebben, was ik echt niet hier gebleven en mijn moeder weet dat. Ik vraag me af waarom ze het blijft proberen. Ik wou dat ze het gewoon opgaf. ‘Wat ga je eraan doen? Me weer huisarrest geven?’ Ik doe uitdagend een stap naar voren en kan mijn lachen weer niet inhouden. Ik heb geloof ik al twee jaar huisarrest. Het is een loos dreigement dat mijn moeder nooit doorzet.

‘Het heeft geen zin.’ Ze wendt haar hoofd af en kijkt naar iets wat achter mij plaatsvindt. Haar irritatie lijkt te verdwijnen en fronsend duwt ze me zacht opzij en loopt naar de deur.

Ik zucht, haal mijn hand weer door mijn haar en gooi mijn hoofd in mijn nek zodat ik naar het plafond kan kijken. Nog één ruzie en ik barst spontaan in vlammen uit.

Ik hoor mijn moeder iets zeggen en als ik me omdraai zie ik dat ze bij de deur draalt, maar dat haar aandacht niet op mij is gericht. Ik weet niet met wie ze praat, dus loop ik door de woonkamer en kijk om het hoekje.

Er staat een meisje onhandig te doen op de trap, een geschrokken blik in haar ogen, alsof ze doodsbang is. Ik heb geen idee wie ze is, want ik denk niet dat ik haar ooit eerder gezien heb. Ik weet zeker van niet. Ik kijk haar met samengeknepen ogen aan, aandachtiger nu. Ze lijkt niet veel jonger dan ik, dus ik vraag me echt af waarom ik haar nooit op school gezien heb en aangezien ze een brunette is, had ik haar echt wel herkend. Ze blijft me bezorgd aankijken, waardoor ik me afvraag waarom ze nerveus is, maar dat duurt niet lang, want ik word afgeleid door hoe vol haar lippen zijn als ze ze op

elkaar drukt en slikt. Ze woont hier beslist niet. Ik had haar anders écht wel herkend. Duh.

Mijn kaakspieren spannen zich aan als ik beseft wat ik aan het doen ben. Tiffani maakt me af als ze nu mijn gedachten kon lezen.

‘Wie is deze chick?’ wil ik na een tijdje weten en ik wend met moeite mijn blik van haar af om mijn moeder verwachtingsvol aan te kijken.

Ze moet even nadenken over haar antwoord en ook zij maakt een nerveuze indruk. ‘Tyler,’ zegt ze zacht als ze haar hand op mijn arm legt. ‘Dit is Eden. De dochter van Dave.’

Eerst komen haar woorden niet echt binnen. ‘De dochter van Dave?’

Het meisje gaat rechtop staan, trekt die volle, natte lippen uit elkaar en zegt alleen: ‘Hoi.’

Mijn blik wordt naar haar ogen getrokken als ik haar stem hoor. Laag en schor, zelfs een beetje hees, en ze klinkt zo anders dan ik gewend ben dat ik niet meer kan bewegen, ik ben lamgelegd door één lettergreep. Zelfs nu ze staat is ze best een stuk kleiner dan ik, dus ik kijk op haar neer en poog te verwerken wat ze me probeert te vertellen. Dit meisje... Deze brunette met die volle lippen en die hese stem... is mijn stiefzusje?

No. Fucking. Way.

Toen mijn moeder zei dat de dochter van Dave hier de hele zomer zou komen wonen, besteedde ik daar niet veel aandacht aan en daar heb ik nu spijt van. Ik wist niet dat ze ongeveer net zo oud was als ik. Hoe oud zou ze zijn? Ik wil het haar vragen, maar ik krijg mijn mond niet open, laat staan dat ik kan praten. Het voelt alsof iemand de lucht uit mijn longen heeft geslagen. Ik slik en kijk mijn moeder weer aan. ‘De dochter van Dave?’ herhaal ik, maar ik fluister bijna. Ik ben stomverbaasd.

Mijn moeder zucht. ‘Ja, Tyler,’ zegt ze, en het lijkt of ze geërgerd is. ‘Ik heb je toch gezegd dat ze zou komen? Doe niet zo stom.’

Hoewel ik mijn moeder aankijk, kijk ik ook zo heimelijk als ik

kan vanuit mijn ooghoek, want ik kan mijn blik écht niet van haar afhouden. De make-up rond haar ogen is een beetje uitgelopen. ‘Welke kamer?’

Mijn moeder kijkt me verbaasd aan. ‘Wat bedoel je?’

Ik krijg een droge keel. ‘Welke kamer krijgt ze?’ dring ik aan.

En dan geeft mijn moeder het antwoord dat ik niet wil horen. ‘De kamer naast de jouwe.’

Ik kreun en kan me eindelijk weer bewegen. We hebben boven twee logeerkamers en uiteraard geeft mijn moeder haar de kamer naast die van mij. Ik wil niet in de buurt komen van dit meisje, niet omdat ik een vriendin heb, maar omdat ze mijn stiefzusje is. Jezus. Nooit gedacht dat ik om díé reden bij een meisje uit de buurt wilde blijven.

Ik voel de woede weer opkomen en ik heb pas in de gaten dat ik heb staan staren als ik aan mijn voorhoofd voel dat ik veel te lang met mijn ogen heb staan knijpen. Ik kon niet bij Tiffani blijven, maar hier nu dus ook niet meer.

Alle gebeurtenissen van het afgelopen uur worden me serieus even te veel. Ik wurm me langs mijn moeder en storm de trap op, en of ik het nu wil of niet, ik moet voorbij het meisje dat me de hele zomer voor de voeten gaat lopen. Ik duw haar tegen haar schouder en kan het niet opbrengen om sorry te zeggen, het enige wat ik wil is niet bij haar in de buurt zijn. Ik marcheer naar boven, naar mijn kamer, smijt de deur achter me dicht, en ijsbeer een tijdje om mijn gedachten op een rijtje te krijgen. Want nu gaat er van alles door mijn hoofd en ik moet de muziek even heel hard zetten om mezelf af te leiden.

Als ik een beetje tot rust ben gekomen, kijk ik om me heen. Mijn moeder heeft mijn bed opgemaakt en mijn kleren weer van de vloer geraapt. Ze liggen opgevouwen op een keurige stapel op het dressoir. Ik zou ze in de kast moeten leggen, maar ik heb ontdekt dat als ik ze maar lang genoeg laat liggen, mijn moeder bezwijkt en ze zelf opbergt. Ik heb ook ontdekt dat de enige reden dat mijn moeder het

niet erg vond om elke ochtend mijn kamer op te ruimen is omdat ze speurt naar dingen die ze afkeurt.

Ik pers mijn lippen op elkaar, ga op mijn knieën zitten en buk om onder mijn bed te kijken. Uiteraard heeft ze de blikjes Budweiser die ik daar gisteren had neergezet weer weggehaald. Ik sta op en loop naar mijn badkamer, kijk in het kastje en ben niet verbaasd dat ze ook het pakje Marlboro heeft meegenomen. Niet dat ik nu zo vaak sigaretten rook, maar ik heb ze wel graag bij me in de buurt, voor je weet maar nooit. Terug in mijn kamer ga ik op de rand van mijn bed zitten, druk mijn handen tegen mijn slapen en denk naar de vloer kijkend na over wat ik moet doen. Ik heb een vreemde bui en heb zin in heel veel meer bier en een joint. Het zijn de enige dingen waarop ik kan vertrouwen als ik afleiding nodig heb als er zaken zijn waarmee ik me niet wil bezighouden. Ik wil naar dat feestje vanavond, ook al wil ik Tiffani niet zien. Hier blijven is geen optie meer, dus haal ik mijn telefoon tevoorschijn en vraag een paar gasten naar het adres. Kaleb antwoordt als eerste en ik zeg dat ik er over twintig minuten ben.

Ik sta op en spuit wat eau de toilette op, zet de muziek uit en haal mijn autosleutel uit mijn broekzak. Ik voel me hartstikke nuchter na al het geruzie, maar ik ben nog steeds woest en het helpt ook niet echt dat zodra ik mijn deur opendoe, dat grietje weer voor mijn neus staat.

Dezelfde bezorgde ogen kijken me aan, alleen nu zie ik dat ze hazelnootbruin zijn, heel mooi hazelnootkleurig. Ik kan niet kiezen of ik ze meer goudkleurig vind dan bruin. 'Hoi,' zegt ze weer. 'Alles goed?'

Die stem! Ik knipper een paar keer met mijn ogen en probeer zo neutraal mogelijk te kijken om te verbergen dat haar stem serieus iets met me doet. 'Doei,' zeg ik, en ik passeer haar. Ik wil niet bij dit meisje in de buurt zijn. Dat heb ik al besloten, dus loop ik door naar beneden en ga de deur uit zonder om te kijken, ook al zou ik dat nog zo graag willen.

Zodra ik in de voortuin sta, hoor ik de muziek uit de achtertuin weer. En gelach. Gelukkig ziet niemand me weggaan. Ik vraag me trouwens af of mijn moeder moeilijk zou doen. Dat doet ze nooit.

Ik maak mijn auto open, ga achter het stuur zitten en trek het portier dicht. Ik start de motor, maar rijd niet meteen weg. Ik blijf daar even staan, mijn elleboog tegen het raampje als ik mijn vinger-toppen over mijn kaak laat glijden terwijl ik nadenk.

Zuchtend haal ik mijn telefoon tevoorschijn en blader naar mijn berichten van Tiffani. Ik kan haar maar beter waarschuwen.

Zie je daar, typ ik, en ik verstuur het bericht en trap tegelijkertijd het gaspedaal in.